

«Η τέχνη της συντροφικότητας»: Πραγματοποιήθηκε η 6η ομιλία - συζητήση της Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων



Παρουσία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμοθέου πραγματοποιήθηκε το απόγευμα του Σαββάτου 15 Μαρτίου 2025, η 6η κατά σειρά από τις διεπιστημονικές ομιλίες - συζητήσεις, που διοργανώνει η Ιερά Μητρόπολη Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων και διεξάγονται στην αίθουσα του Πνευματικού Κέντρου του Ιερού Ναού Αγίων Σοφίας, Ιωάννου Χρυσοστόμου και Σπυρίδωνος

Καρδίτσης.

Προσκεκλημένος ομιλητής ήταν ο κ. Κωλέττης Λεωνίδας, Ψυχολόγος – Ψυχοθεραπευτής, ο οποίος ανέπτυξε το θέμα: «Η τέχνη της συντροφικότητας».

Προ της εκδηλώσεως πραγματοποιήθηκε η ακολουθία του Εσπερινού, όπου ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας παρέστη συμπροσευχόμενος.

Η τέχνη της συντροφικότητας στηρίζεται στην ανάπτυξη της δικιάς μας ουσιαστικής και υπαρξιακής ανάγκης να συνδεθούμε με τους άλλους, προσδοκώντας να σχετιστούμε και να «τραφούμε».

Δεν μπορούμε να ολοκληρωθούμε ως άνθρωποι αν δεν διεκδικήσουμε τη «δημιουργία δεσμών», δηλαδή να μοιραστούμε την κοινή μας ανάγκη, ο καθένας να είναι ξεχωριστός και μοναδικός για τον άλλον.

Για να επιτευχθεί όμως αυτό χρειάζεται μία βασική προϋπόθεση. Αυτή είναι η αναγνώριση της δικιάς μου προσωπικής αξίας, καλλιεργώντας τον εαυτό μου αποδεχόμενος τις ελλείψεις και αδυναμίες του.

Ο π. Βασίλειος Θερμός σημειώνει χαρακτηριστικά στο βιβλίο του: «Η χαρά της ζωής και της δημιουργίας»: *«Δεν είναι η σχέση το πρόβλημά μας. Η σχέση φέρνει στο φως το πρόβλημά μας. Κάτι βαθύτερο υπάρχει που αναδύεται μέσω της σχέσης. Η σχέση αποτελεί την ευκαιρία να αντικρύσουμε τις πληγές μας».*



Ταυτόχρονα όμως είναι και η ευκαιρία να προσφέρουμε στον εαυτό μας τη μεγάλη αγκαλιά, που όλοι τόσο πολύ επιθυμούμε, της αποδοχής, της φροντίδας και της αγάπης.

Δεν κάνουμε σχέσεις μεταξύ μας για να προσφέρουμε μόνο στους άλλους, ή να μας ικανοποιήσουν κάποιες ανάγκες μας. Ό,τι και αν προσφέρουμε στους άλλους ή μας δώσουν, δεν έχει κανένα νόημα αν δεν είναι το αποτέλεσμα της επιλογής μας και της δικιάς μας απόφασης να εντάξουμε τον εαυτό μας και να του προσφέρουμε τη «συντροφικότητα», αναγνωρίζοντάς την ως κάτι εκλεκτό και σωτήριο γι' αυτόν.

Μόνο με αυτό τον τρόπο μπορούμε να συνυπάρξουμε, να ερωτευτούμε, να συνθέσουμε τις διαφορές μας, να ικανοποιήσουμε τις ανάγκες μας, να αφοσιωθούμε, να επενδύσουμε συναισθηματικά. Αλλιώς η οποιαδήποτε προσπάθεια πέφτει στο κενό.

Ποιος αμφιβάλλει ότι οι πιο ωραίες στιγμές στον γάμο, είναι όταν το ζευγάρι πίνει από το κοινό ποτήρι στην τέλεση του Μυστηρίου και ταΐζει ο ένας τον άλλο από την τούρτα στη συνέχεια της γαμήλιας τελετής.

Πώς θα το καταφέρουμε αυτό; Γιατί οι περισσότεροι άνθρωποι απογοητεύονται και δεν τα καταφέρνουν ενώ η καρδιά τους το επιθυμεί τόσο πολύ; Υπάρχουν τρόποι επανεκκίνησης των ανθρωπίνων σχέσεων;



Τελικά, θέλει τέχνη και «γεύση» η συντροφικότητα και η δημιουργία «δεσμών».

Στην ομιλία του ο σεπτός Ποιμενάρχης ανέφερε χαρακτηριστικά:

«Ευχαριστούμε πάρα πολύ για αυτήν την “ακτινογραφία” του ανθρώπου που κάναμε και απόψε. Η «ακτινογραφία» αυτή έγινε μέσα στον χώρο της Εκκλησίας. Οφείλουμε πρώτα να κάνουμε «ακτινογραφία» του εαυτού μας και στη συνέχεια των άλλων. Ειπώθηκαν πάρα πολλά, και σας ευχαριστούμε πάρα πολύ. Οι ερωτήσεις, οι παρατηρήσεις, οι συμπληρώσεις σας ήταν πολύ εύστοχες, πολύ όμορφες. Και αυτό θα πρέπει να μας κάνει να σκεφτόμαστε.

Να σκεφτόμαστε ότι στη ζωή μας είμαστε θεοειδείς άνθρωποι. Ο Θεός, δηλαδή, έγινε ίδιος με εμάς και μας αναβίβασε «εις την θεοθείσα κατάσταση». Μετέχουμε λοιπόν του Θεού, αλλά μετέχουμε και των ορωμένων αλλά και των εσχατολογικών καταστάσεων. Πρέπει να μάθουμε να δουλεύουμε τον εαυτό μας, να δημιουργούμε τις προϋποθέσεις ώστε ο Θεός να περιχωρείται μέσα μας. Και εφόσον περιχωρείται ο Θεός, περιχωρούνται και όλοι οι άνθρωποι.

Η αλήθεια είναι ότι και ο πνευματικός και ο ψυχολόγος δημιουργούν τις προϋποθέσεις για μια υγιή κατάσταση. Αλλά όλα αυτά, αναπτύσσονται και γίνονται γιατί, δεν είμαστε αυτό που πρέπει να είμαστε. Πρέπει λοιπόν να ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα και να είμαστε ειλικρινείς με τον εαυτό μας.



Όταν μου ανέφεραν τον τίτλο της αποψινής συνάντησης – συνάξεώς μας, ο νους μου πήγε αρχικά στη σχέση του ανδρογύνου και σε όλα τα συναφή ζητήματα. Όμως, κατά την πορεία της συζήτησης, αγγίξαμε πολύ βαθύτερα θέματα· εσείς μας ακούσατε και μας οδηγήσατε σε πολύ ωραίες χορδές και μονοπάτια, στα μονοπάτια των πραγματικών σχέσεων των ανθρώπων. Σχέσεις που είναι τόσο πολύ ταλαιπωρημένες. Γιατί είμαστε ταλαιπωρημένοι μέσα μας. Γιατί δεν πιστεύουμε, δεν αγαπούμε και δεν εμπιστευόμαστε τον Θεό. Γιατί δεν πιστεύουμε, δεν αγαπούμε και δεν εμπιστευόμαστε τους άλλους ανθρώπους. Γιατί δεν πιστεύουμε, δεν αγαπούμε και δεν εμπιστευόμαστε ούτε τον ίδιο μας τον εαυτό. Αυτή η κατάσταση, στη φρενήρη εποχή που ζούμε, δυσκολεύει ακόμα περισσότερο τη ζωή μας.

Εάν λοιπόν, όλα όσα ειπώθηκαν απόψε τα λάβουμε υπόψη μας και τα μελετήσουμε, θα δούμε ότι ουσιαστικά είναι μια ασκητική εμπειρία της Εκκλησίας. Μια σχέση Θεού και ανθρώπων και, κατ' επέκταση, μια σχέση μεταξύ των ανθρώπων.

Ειπώθηκαν πολλά. Δεν έχω λόγους να κάνω τώρα μια δεύτερη τοποθέτηση ή διάλεξη. Όμως, αυτό που έχει σημασία είναι να μάθουμε να περπατούμε πάνω σε αυτά, να τα βιώνουμε. Να βιώνουμε αυτή τη σχέση.

Είναι αλήθεια ότι μεταδίδουμε αυτό που λάβαμε από τους γονείς μας. Αλλά εμείς, ως βαπτισμένοι χριστιανοί, καλούμαστε να αγωνιζόμαστε πνευματικά για τη

σωτηρία μας. Καλούμαστε να αντιστρέψουμε τους όρους, να βελτιωνόμαστε, να γινόμαστε καλύτεροι, να ασκούμαστε στις αρετές.



Είπε κάτι πολύ ωραίο ο κ. Κωλέττης: ότι συχνά μιλάμε μόνο για τα αρνητικά και δεν αναφέρουμε τίποτα θετικό. Το ίδιο ισχύει και στην προσευχή μας. Όσοι από εσάς έρχεστε στο κήρυγμα των Κατανυκτικών Εσπερινών, θα γνωρίζετε ότι ο Άγιος Εφραίμ ο Σύρος, αφού επικαλείται το όνομα του Θεού και Τον αποζητά στη ζωή του, μετά απαριθμεί τα αρνητικά, αλλά στη συνέχεια παραθέτει και τα θετικά.

Εμείς λοιπόν αυτό πρέπει να μάθουμε στη ζωή μας: να βλέπουμε και να αναγνωρίζουμε τα θετικά. Για να μπορέσουμε να τα πραγματώσουμε. Είναι δύσκολο, αλλά εκεί είναι ο αγώνας μας. Εκεί είναι η προσπάθειά μας. Εκεί είναι και το αποτέλεσμα μας, αφού θέλουμε τον Χριστό στη ζωή μας. Η σύγχυση υπήρχε και θα υπάρχει.

Όμως μέσα στην Εκκλησία, μέσα στον χώρο της Εκκλησίας, ο άνθρωπος ζει τον Χριστό. Και τότε όλα αρχίζουν να τακτοποιούνται, να μπαίνουν σε σειρά, να βιώνουμε την παρουσία του Θεού. Μέσα σε αυτή την κοινωνικότητα και τη συντροφικότητα – όπως την ονομάσατε – με τον Θεό, να περπατούμε μαζί Του. Αυτό είναι πολύ σπουδαίο πράγμα.



Μπορεί να μας δίνει όμως αυτό τη δυνατότητα να περπατούμε και με τους άλλους. Διότι η ολοκλήρωση δεν μπορεί να υπάρξει όταν είμαστε μόνοι μας. Μόνοι μας δεν μπορούμε να ολοκληρωθούμε. Αδελφός μας είναι ο Θεός μας. Η σχέση μας μαζί Του είναι αυτή που μας δημιουργεί τις προϋποθέσεις για τον αγιασμό μας. Η μοναξιά μας είναι η κόλασή μας, ενώ η παρουσία των άλλων είναι ο Παράδεισός μας, η σωτηρία μας. Για να το πετύχουμε όμως αυτό, πρέπει και εμείς να αγωνιζόμαστε, αλλά και να βοηθούμε τους άλλους στον αγώνα αυτό.

Ευχαριστούμε πάρα πολύ. Ο Θεός να σας ευλογεί και να σας δυναμώνει. Θερμές ευχαριστίες και για την αποψινή μας συνάντηση, για τον στοχασμό που κάναμε. Και ας μη μείνουμε μόνο στον στοχασμό και στα λόγια, αλλά ας αγωνιστούμε να πραγματώσουμε αυτά που ακούσαμε. Να πραγματώσουμε αυτή την συντροφικότητα και την κοινωνικότητα, την παρουσία του Θεού και των άλλων στη ζωή μας.

Καλό βράδυ σε όλους. Καλή Κυριακή. Καλή δύναμη!»

